

Arrest

nr. 287 593 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Edouard TCHIBONSOU
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 april 2023 via J-Box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 11 april 2023 (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2023 wordt de verzoekende partij staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal en wordt haar de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Op 3 april 2023 wordt de verzoekende partij gehoord door de federale grenspolitie.

Op 3 april 2023 neemt de verwerende partij de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) en een beslissing tot intrekking van het visum van de verzoekende partij.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 287 339 van 7 april 2023 wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 11 april 2023 wordt aan de verzoekende partij opnieuw de toegang geweigerd.

Op 11 april 2023 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

*Op 11.04.2023 om 13.40 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem,
Werd door ondergetekende,*

de heer :

naam M. K. voornaam H.

geboren op (...)1984 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer OP0634644

afgegeven te Kinshasa (Minaffet) op : 29.10.20219

*houder van het visum nr. 050389619 van het type C afgegeven door Belgische ambassade te Kinshasa
geldig van 20.032023 tot 20.09.2023*

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Kinshasa via Addis Abeba met ET 724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische redenen. Hij verklaart het Atomium, Matonge en de kerk Notre Dame te willen bezoeken. Deze zijn ook vermeld in de klassieke en heel summier opgesteld ‘programme touristique de la Belgique (Bruxelles)’. De kerk Notre Dame betreft de kerk op de Zavel te Brussel. Betrokkene kan echter bijzonder weinig uitleg geven omtrent de invulling van zijn verblijf van een volledige maand. Hij heeft weinig tot geen notie van te bezoeken plaatsen die aangeduid zijn in dat ‘programme’. Bovendien bevat dit programma ook schrijffouten. Bovendien heeft betrokkene, na controle door de Federale Politie geen hotelreservatie meer. Zijn hotelreservatie voor een hotel in Luik werd geannuleerd. Betrokkene verklaart de reden hiervan niet te kennen omdat de reservatie door een vriend gemaakt geweest is. Maar volgens ‘Belvis’ is zijn visum afgeleverd geweest net om dat hij een hotelreservatie had. Betrokkene zegt niemand te kennen in België en stelt toch in Luik te willen verblijven ondanks dat zijn reisprogramma betrekking heeft op Brussel. Hij kan dan ook niet vermelden waar hij zal overnachten.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen uitgewerkt reisprogramma voor een verblijf van bijna één maand, geen hotelreservatie ondanks dat dit een element was om een visum te verstrekken.

(...).”

Op 11 april 2023 neemt de verwerende partij eveneens de beslissing tot intrekking van het visum van de verzoekende partij.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

3.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die verzoeker ook bij het verzoekschrift voegt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (*RvS* 12 januari 2001, nr. 92.181; *RvS* 4 juni 2002, nr. 107.338; *RvS* 1 december 2006, nr. 165.469; *RvS* 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en

heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet al dan niet gelezen in samenhang met de Visumcode en de Schengengrenscore, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel *audi et alteram partem*, van het gezag van gewijsde, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat ze samen met een collega op toeristische reis naar België is gekomen, dat ze heeft uitgelegd aan de grenspolitie waarom er een probleem was met haar hotelreservatie en dat ze heeft voorgesteld om een nieuwe reservatie te doen. De verzoekende partij meent dat ze opnieuw had moeten worden gehoord voor het nemen van huidige bestreden beslissing, dan had de verwerende partij immers kunnen vaststellen dat ze op het punt stond om een nieuwe hotelreservatie te finaliseren. Door geen rekening te houden met de uitleg van de verzoekende partij en de door haar voorgestelde oplossingen op het ogenblik van haar arrestatie, werd het principe van *audi et alteram partem* geschonden.

Het gezag van gewijsde van een arrest van de Raad wordt volgens de verzoekende partij ook geschonden nu de verwerende partij dezelfde motieven hernomen heeft zonder rekening te houden met dit arrest.

De zorgvuldigheidsplicht is volgens de verzoekende partij geschonden nu de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met al de elementen van het dossier. De verzoekende partij is immers op toeristische reis naar België, ze heeft dit aan de grenspolitie uitgelegd toen ze staande werd gehouden. Buiten de gevraagde toeristische documentatie, heeft zij andere belangrijke documenten voorgelegd: paspoort, visum, verklaring op eer, toestemming van haar werkgever, bankkaart en bankuittreksels etc... Ondanks het feit dat de verzoekende partij vermoeid was door de reis, heeft ze toch enkele toeristische sites kunnen vermelden die ze wilde bezoeken in België, deze zijn opgenomen in zijn reisprogramma. Het kan haar niet verweten worden dat haar reisprogramma kort is, er moet immers rekening worden gehouden met verschillende parameters zoals het weer, het humeur van de dag, de beschikbaarheid van de te bezoeken sites etc... Er kan haar niet verweten worden dat ze een hotelreservatie in Luik had terwijl het merendeel van de te bezoeken toeristische sites zich in Brussel bevindt, gezien dit gewoonweg niet relevant is: de verzoekende partij kan kiezen waar zij logeert en België is een klein land waar het gemakkelijk is zich te verplaatsen van het ene punt naar het andere binnen de twee uur. Luik bevindt zich slechts een uurtje van Brussel en vormt een kruispunt tussen België en andere Schengenstaten. De verzoekende partij wijst erop dat ze intussen een nieuwe hotelreservatie gedaan heeft, deze keer in Brussel. De verzoekende partij wijst erop dat haar collega, die om dezelfde redenen en met gelijkaardige documenten naar België kwam, wel werd toegelaten tot binnenkomst. Verzoekende partij uit vervolgens kritiek op haar vasthouding.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Deze beginselen zijn geschonden omdat de verwerende partij zich enkel steunt op het ontbreken van een document in het dossier van de visumaanvraag. De afwezigheid van dit document werd slechts vastgesteld op het ogenblik dat de verzoekende partij in België toekwam. Ze kon echter niets doen aan de annulering van haar hotelreservatie en bovendien kon ze dit eventueel regulariseren op dat ogenblik. Volgens de verzoekende partij volstond het dat ze over andere documenten beschikte die haarreisdoel staafden en over een geldig visum. De verzoekende partij heeft niet de

mogelijkheid gekregen om haar situatie te regulariseren. Intussen kan ze wel een nieuwe hotelreservatie voorleggen (stuk 9 bij het verzoekschrift). De verzoekende partij uit opnieuw kritiek op haar vasthouding.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet, al dan niet gelezen in samenhang met de Visumcode en de Schengengrenscore, stelt de verzoekende partij dat artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet de mogelijkheid vermeldt om stavingsstukken voor te leggen zonder te preciseren hoe deze documenten voorgelegd moeten worden. Bijlage II van de Visumcode bevat een niet exhaustieve lijst van stavingsstukken waaronder documenten die verband houden met het reisdoel. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen hotelreservatie heeft voorgelegd. De verzoekende partij herhaalt dat dit niet haar schuld is en dat zij dit eventueel kon regulariseren op dat ogenblik. Ze beschikte wel over een visum, over een vliegticket heen en terug, over de toestemming van haar werkgever. De verwerende partij was bovendien verplicht om alle informatie beschikbaar via het VIS te raadplegen. Artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt niet concreet hoe de gevraagde informatie ter beschikking moet worden gesteld door verzoeker.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motivering stelt de verzoekende partij dat de voorliggende motivering niet adequaat en evenredig is. De documenten die de verzoekende partij voorlegde, rechtvaardigden haar aanwezigheid op het grondgebied en haar reismotief.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM inzake zijn vrijheidsberoving.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij naar België komt voor toeristische motieven, dat ze verklaart het Atomium, Matonge en de kerk Notre Dame te willen bezoeken, dat deze zijn vermeld in het summier opgestelde toeristisch programma van de verzoekende partij, dat zij bijzonder weinig uitleg kan geven omtrent de invulling van haar verblijf van een maand, dat ze weinig tot geen notie heeft van de te bezoeken plaatsen, dat dit reisprogramma schrijffouten bevat, dat de verzoekende partij geen hotelreservatie meer heeft, haar hotelreservatie voor een hotel in Luik werd geannuleerd, volgens “Belvis” is haar visum afgeleverd omdat ze een hotelreservatie had, ze stelt niemand te kennen in België en stelt toch in Luik te willen verblijven ondanks dat haar reisprogramma betrekking heeft op Brussel, ze kan niet vermelden waar ze wil overnachten. Er wordt geen uitgewerkt reisprogramma voorgelegd voor een verblijf van bijna één maand en geen hotelreservatie ondanks het feit dat dit een element was om een visum te verstrekken. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2. Er dient vooreerst te worden onderzocht of de verwerende partij bij het nemen van de nieuwe beslissing tot teruggrijping, rekening heeft gehouden met het arrest van de Raad nr. 287 339 van 7 april 2023. Daarin werd de tenuitvoerlegging van een vorige beslissing houdende teruggrijping geschorst

omdat de motieven manifest in strijd waren met de stukken van het dossier en daardoor de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. *In casu* voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij opnieuw dezelfde motieven gebruikt.

De motieven van de beslissing waarvan de tenuitvoerlegging werd geschorst luiden als volgt:

“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een toeristische planning en een hotelreservatie voor. Echter, bij controle door de Federale Politie te luchthaven Brussel Nationaal blijkt dat hotelreservatie te zijn geannuleerd. Verder kent hij geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden welke in zijn toeristische planning zijn opgenomen en kan hij geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten in België. Hij verklaart ook niemand te kennen welke hem wegwijs kan maken.”

Hierover stelt de Raad in zijn arrest nr. 287 339 van 7 april 2023 het volgende:

“Uit het grensverlag ‘Onduidelijk reismotief’ dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat verzoeker heeft verklaard het Atomium, Matonge en de Notre Dame te zullen bezoeken. Deze bezienswaardigheden zijn allemaal opgenomen in de toeristische informatie die hij bij zich had en die zich in het administratief dossier bevindt. Zo overigens ook het bezoek aan ‘Notre-Dame de Bruxelles – l’église Notre-dame du Sablon’. Verzoekers verklaring heeft dus geen betrekking op de Notre-dame in Parijs, zoals de opsteller van het verslag lijkt te veronderstellen waar hij het volgende noteert :‘Notre Dame (Parijs?)’.”

De Raad stelt dus prima facie vast dat het kwestieuze motief manifest in strijd is met de stukken van het dossier. De verwerende partij heeft niet met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld dat verzoeker geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden kent die in zijn toeristische planning zijn opgenomen.”

In huidige bestreden beslissing wordt overwogen:

“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische redenen. Hij verklaart het Atomium, Matonge en de kerk Notre Dame te willen bezoeken. Deze zijn ook vermeld in de klassieke en heel summier opgesteld ‘programme touristique de la Belgique (Bruxelles)’. De kerk Notre Dame betreft de kerk op de Zavel te Brussel. Betrokkene kan echter bijzonder weinig uitleg geven omtrent de invulling van zijn verblijf van een volledige maand. Hij heeft weinig tot geen notie van te bezoeken plaatsen die aangeduid zijn in dat ‘programme’. Bovendien bevat dit programma ook schrijffouten. Bovendien heeft betrokkene, na controle door de Federale Politie geen hotelreservatie meer. Zijn hotelreservatie voor een hotel in Luik werd geannuleerd. Betrokkene verklaart de reden hiervan niet te kennen omdat de reservatie door een vriend gemaakt geweest is. Maar volgens ‘Belvis’ is zijn visum afgeleverd geweest net om dat hij een hotelreservatie had. Betrokkene zegt niemand te kennen in België en stelt toch in Luik te willen verblijven ondanks dat zijn reisprogramma betrekking heeft op Brussel. Hij kan dan ook niet vermelden waar hij zal overnachten.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen uitgewerkt reisprogramma voor een verblijf van bijna één maand, geen hotelreservatie ondanks dat dit een element was om een visum te verstrekken.”

Uit deze motieven blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het schorsingsarrest van de Raad. Nu werd immers wel vastgesteld dat de verzoekende partij effectief toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden heeft vermeld die in haar toeristische planning zijn opgenomen, namelijk het Atomium, Matonge en de kerk Notre Dame op de Zavel in Brussel. Dit strookt met de stukken van het administratief dossier, namelijk de verklaringen van de verzoekende partij opgetekend in het verslag van de Federale Grenspolitie dd. 3 april 2023. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat, ondanks het vermelden van deze toeristische trekpleisters die in haar reisprogramma vermeld staan, de verzoekende partij echter bijzonder weinig uitleg kan geven omtrent de invulling van haar voorzien verblijf van één maand, ze heeft weinig tot geen notie van de te bezoeken plaatsen die zijn aangeduid in haar reisprogramma. Deze vaststellingen stroken met de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd, zoals blijkt uit het verslag van de grenspolitie:

“7. Verhoor van de betrokkene

(...)

Betrokkene komt op vakantie. Zijn hotelreservatie in Luik is geannuleerd. Hij verklaart hier de reden niet van te kennen. De reservatie werd gemaakt door een vriend in Kinshasa.

Hij verklaart toch te zullen verblijf in Luik, waar is nog niet geweten.

Hij verklaart hier niemand te kennen, hij heeft hier geen familie noch vrienden.

Hij verklaart het Atomium, Matonge, Notre Dame te zullen bezoeken.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

D.G.R. (03/04/23 – 11:03):

- Betrokkene verklaart hier te zijn voor vakantie; hij is in het bezit van de klassieke ‘PROGRAMME TOIRISTIQUE’ maar heeft verder geen andere bewijzen waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt;

- De hotelreservatie van betrokkene is geannuleerd. Hij zou toch in Luik willen verblijven alhoewel hij nog niet weet waar.

- Alhoewel betrokkene hier één volle maand zal vertoeven, kan hij bijzonder weinig uitleg geven omtrent de invulling van zijn verblijf. Hij heeft weinig tot geen notie geven van te bezoeken plaatsen, bezienswaardigheden, ... Hij kent het Atomium, Matonge (beiden Brussel alhoewel hij Luik kiest als uitvalsbasis), Notre Dame (Parijs?).

- Betrokkene verklaart gehuwd te zijn en 5 kinderen te hebben.”

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 287 339 van 7 april 2023 wordt niet aangetoond.

De Raad wenst op te merken dat het verslag van verhoor van de verzoekende partij door de grenspolitie weliswaar beknopt is en dat dit haar verklaringen niet letterlijk weergeeft. Het komt de Raad voor dat een letterlijke weergave van haar verklaringen duidelijker zou zijn voor alle partijen en dat dan geen suggestieve veronderstellingen zouden worden gedaan in de trant van “Notre Dame (Parijs?)”. Uit de hierboven weergegeven verklaringen blijkt evenwel dat de verzoekende partij niet bijzonder veel uitleg kan geven over de omstandigheden van haar verblijf en dat ze geen uitleg heeft over het annuleren van haar hotelreservatie. In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij de inhoud van deze verklaringen niet, evenmin geeft ze een bijkomende uitleg of vermeldt ze wat ze extra had willen toevoegen.

In de bestreden beslissing wordt in de motieven nog toegevoegd dat de verzoekende partij van plan was te verblijven in Luik, terwijl haar toeristisch programma betrekking heeft op Brussel, en dat deze hotelreservatie werd geannuleerd. Daarnaast wordt opgemerkt dat haar visum werd toegekend omdat ze een hotelreservatie had.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het haar niet toegeschreven kan worden dat haar hotelreservatie geannuleerd werd en dat ze indien nodig een nieuwe reservatie kon maken en dat het bezoeken van Brussel perfect kan vanuit een hotel in Luik, op een uurtje van Brussel. Door louter te stellen dat ze geen schuld heeft aan het annuleren van haar hotelreservatie, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Haar hotelreservatie bleek geannuleerd, op welke wijze dit gebeurd is of wie hiervoor verantwoordelijk is, brengt niet mee dat de annulering teniet gedaan wordt. Dat ze een nieuwe hotelreservatie zou kunnen maken, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij bij binnenkomst geen geldige hotelreservatie bleek te hebben, terwijl dit een voorwaarde was om haar een visum af te leveren. Dat de verzoekende partij bij huidig verzoekschrift een nieuwe hotelreservatie voorlegt (stuk 9 bij het verzoekschrift), doet hier evenmin afbreuk aan. Er blijkt niet op welke datum deze reservatie voor een periode vanaf 13 april 2023 werd gedaan, de verzoekende partij heeft deze reservatie niet voorgelegd aan de verwerende partij en bovendien doet dit geen afbreuk aan het feit dat haar visum werd afgeleverd omdat ze een hotelreservatie had, die echter bleek te zijn geannuleerd. Ook over deze huidige hotelreservatie merkt de Raad volledigheidshalve op dat uit de vermeldingen onder “*frais d’annulation*” blijkt dat deze gemakkelijk en voor een beperkte kost kan geannuleerd worden.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)”

De verzoekende partij voert aan dat ze wel degelijk documenten kon voorleggen ter staving van haar reisdoel, namelijk toerisme. Ze beschikte immers oorspronkelijk wel over een hotelreservatie, het is niet haar schuld dat deze werd geannuleerd, ze beschikte wel over een visum, over een vliegticket heen en terug en over een toestemming van haar werkgever. De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij bovendien verplicht was om alle informatie beschikbaar via het VIS te raadplegen.

De bepalingen van artikel 3 van de vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering. In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscore, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...] c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4.[...].

5. [...].”

Verder wijst de Raad er op dat het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de met grenscontrole belaste diensten niet beletten om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Uit artikel 6, eerste lid, a) *juncto* c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Artikel 3 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren.

Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus niet van de mogelijkheid dat ze aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat ze desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat ze zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling in het bezit zijn van een geldig reisdocument en, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen

staven. Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift en de documenten in het administratief dossier en gevoegd bij het verzoekschrift, volstaan niet om de door de verzoekende partij gecreëerde twijfel over het doel van haar reis en verblijfomstandigheden weg te nemen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij tegenover de grenspolitie verklaarde dat zij in België is voor toerisme, dat ze de reden niet kent dat haar hotelreservatie in Luik, die gemaakt werd door een vriend, geannuleerd is, dat ze verklaart toch te zullen verblijven in Luik maar niet te weten waar, dat ze hier niemand kent en hier geen vrienden of familie heeft, dat ze het Atomium, Matonge en de Notre Dame wil bezoeken. Uit het zeer algemene en weinig concrete reisprogramma dat de verzoekende partij voorlegde voor 3 april tot 1 mei 2023 en uit het identieke reisprogramma maar met aangepaste data (van 13 april tot 1 mei 2023) dat ze bij het verzoekschrift voegt (stuk 10), blijkt dat er slechts zes bezienswaardigheden/activiteiten worden voorgesteld (bezoek aan het Atomium, bezoek aan de Notre-Dame de Bruxelles op de Zavel, bezoek aan de Grote Markt, shopping in de Nieuwstraat, bezoek aan de koninklijke galerij Saint-Hubert, shopping in Matonge). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en uit de stukken die ze heeft voorgelegd, blijkt dat de verwerende partij op goede gronden kon vaststellen dat de verzoekende partij bijzonder weinig uitleg kon geven omtrent de invulling van haar verblijf van een volledige maand en dat ze weinig tot geen notie heeft van te bezoeken plaatsen die aangeduid zijn in dat 'programme' zodat terecht kon worden vastgesteld dat ze geen uitgewerkt reisprogramma voor een verblijf van bijna één maand kon voorleggen en geen hotelreservatie ondanks dat dit een element was om een visum te verstrekken. Inzake haar geannuleerde hotelreservatie wordt verwezen naar punt 4.3.2. van dit arrest.

Een schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij doorheen het verzoekschrift herhaaldelijk stelt dat ze samen met een collega reisde die net dezelfde documenten als haar voorlegde en wel toegelaten werd tot verblijf, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen verdere informatie geeft over deze persoon en dat uit haar verklaringen blijkt dat ze niemand kent in België, waardoor getwijfeld kan worden aan het bestaan van deze niet eerder vermelde collega. Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden zowel met de eigen verklaringen van de verzoekende partij als met de (ontbrekende) documenten, zodat ze niet zonder meer naar de situatie van iemand anders kan verwijzen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.3.4. Waar de verzoekende partij meent dat ze opnieuw moest worden gehoord, wijst de Raad er vooreerst op dat zij op 3 april 2023 wel degelijk door de grenspolitie werd gehoord. De verzoekende partij betwist dit niet. Ze spreekt zichzelf ook tegen door in het verzoekschrift op te merken dat geen rekening werd gehouden met haar verklaringen en de door haar voorgestelde oplossingen op het ogenblik van haar arrestatie. Hieruit blijkt immers zeer duidelijk dat ze zelf aangeeft gehoord te zijn.

Het beginsel "*audi alteram partem*" of de hoorplicht dient als algemeen rechtsbeginsel gerespecteerd te worden. De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is dienaangaande ook duidelijk. Volgens deze rechtspraak heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). De Raad merkt op dat de Raad van State in zijn arresten heden stelt dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). Bovendien houdt de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar

aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). Het recht om te worden gehoord impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu blijkt uit het verslag van de Federale grenspolitie van de luchthaven van Zaventem dat de verzoekende partij gevraagd werd om haar reismotief toe te lichten. Uit een lezing van het verslag van de grenspolitie blijkt dat de verzoekende partij in staat was om verklaringen af te leggen omtrent haar reismotief, in dit verband wordt verwezen naar de weergave van deze verklaringen in punt 4.3.2. van dit arrest.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij na de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 3 april 2023 en voor het nemen van huidige nieuwe beslissing tot teruggrijping opnieuw moest worden gehoord, merkt de Raad op dat in de huidige bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met haar verklaringen afgelegd op 3 april 2023 en dat ze niet aantoonde welke bijkomende verklaringen ze dan wel had willen afleggen. Een schending van het beginsel "*audi et alteram partem*" is *prima facie* niet aangetoond.

4.3.5. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel inzake haar vasthouding, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is voor de vasthouding, zoals reeds uitgewerkt in punt 3.2. van dit arrest. Het middel is in deze mate niet-ontvankelijk.

4.3.6. De aangevoerde middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

4.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. HERBOTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE SMET